

בס"ד

זעומקו של מקרא

דברי עומק בפרשת השבוע

ערש"ק

פר' במדבר

ה'תש"פ

בכל ענייני הקונטרס ניתן לפנות

לטל': 052-7675895

גור-אריה צור

מודיעין עילית

ניתן להצטרף לתפוצת מייל

דוא"ל: leshem895@gmail.com

לעומקו של מקרא במדבר

פסח זה בלבד], כן הקדים את במדבר שיש בה **חיבתו** של ישראל.

וזה לעומת זה הכתיבה התורה. כנגד **גנותם** בפר' בהעלתך, הקדים את **חיבתו** בפר' במדבר, והוא כעין הקדמת תרופה למכה, ותיקון לגנותם.

ועדיין יש לשאול, והרי הקדים לבהעלתך גם את פר' נשא, ובמה תוצדק הקדמתו, פרט לכך שעניין אחד לבמדבר-נשא, שהוא המשך פקודת הלויים.

ולעומקו של מקרא יאמר, שכל עניניהם של במדבר-נשא הם ענינים של **השקנת שלום**, בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו, בין האדם ליצרו ובין האדם ליוצרו.

ובאשר גלוי לפניו ית' שעתידיים להיות במדבר במחלוקות ריב ומדון, כגון מרגלים, קרח ועוד, הקדים פרשיות אלו במדבר-נשא שיש בהם כדי ליתן כח להתגבר על כל הקליפות האורבות לנו במדבר על ידי **השקנת שלום בעולם**.

וידבר ה' אל-משה במדבר סיני באהל מועד באחד להודש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר (במדבר א, א')

יש ליתן טעם מדוע פתח בפרשה זו שאין מקומה כאן. שהרי כאן נאמר באחד להודש השני ובפר' בהעלתך (ט, א'), נאמר באחד הראשון. ולכאורה היה לו להקדים את פרשת בהעלתך שכתוב בה באחד הראשון ואח"כ פר' במדבר שכתוב בה באחד להודש השני.

ועוד יש ליתן טעם במה שפירש רש"י על הפסוק שאו את-ראש וגו' (א, ב') מתוך חיבתו לפניו מונה אותם וגו'. ולכאורה שייך יותר לפשט הכתוב לומר מתוך חשיבותו לפניו מונה אותם וגו'. כי שאו הוא לשון חשיבות, ומדוע הזכיר רש"י דווקא עניין חיבתו.

ולעומקו של מקרא יש לומר כי כפי שנתן רש"י טעם מדוע לא הקדים את בהעלתך כפי שהיה ראוי, כי יש בה משום גנותם של ישראל, [שכל ארבעים שנה שהיו ישראל במדבר לא הקריבו אלא

לעומקו של מקרא במדבר

ואשר על כן הקדים הכתוב את פרשת הדגלים לקיים "וְדַגְלוּ עָלַי אֶהְיֶה" (שה"ש ב, ד), ולהודיע חיבתו של ישראל שמשימים שלום בעולם על ידי עסק התורה, שכל נתיבותיה שלום.

***

וַיִּדְבֶּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינַי בְּאֶהֱל מוֹעֵד בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר (א, א)

בְּמִדְבַּר סִינַי, בְּאֶהֱל מוֹעֵד,
בְּמִדְבַּר סִינַי הזכיר מקום שהוא כלל,
בְּאֶהֱל מוֹעֵד, הזכיר מקום שהוא פרט.

בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית.
בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי, הזכיר זמן שהוא פרט,
בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית, הזכיר זמן שהוא כלל.

שואל אוה"ח הק', מדוע ברישא בענין המקום הקדים הכתוב כלל לפרט, [בְּמִדְבַּר סִינַי, בְּאֶהֱל מוֹעֵד]

וכגון גזל הגר, שהוא השכנת שלום בין אדם לחבירו, מי-סוטה שהם השכנת שלום בין אשה לבעלה, קרבנות שלמים של הנשיאים המשימים שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, בין האדם ובין יוצרו, נזיר שהוא השכנת שלום בין האדם ובין יוצרו,

והתוודו את הטאתם שהוא השכנת שלום בין האדם לנפשו, שילוח הטמאים מחוץ למחנה שהוא השכנת שלום בין המחנות, "אל תכריתו" שהוא השכנת שלום בין הכהנים ללויים, ופדויי הבכורים שהוא השכנת שלום בין הלויים והבכורים.

וכן, סדר המסעות והדגלים והמחנות שהוא השכנת שלום בין פמליא של מטה ופמליא של מעלה המכוונים זה לעומת זה, וראש וראשון לכולם היא ברכת הכהנים אשר מסתיימת ב"וישם לך שלום". ומשמעה של הברכה לא רק שהקב"ה ישים עלינו שלום, אלא גם יתן לברואיו את הכוחות להשכין שלום בינם ובין כל הנ"ל.

לעומקו של מקרא במדבר

המשכן כולו, מקום השראת שכינתו ית', אינו מן המידה. שהרי הקב"ה כביכול צמצם עצמו מן העליונים לבוא ולדור עמנו בתחתונים.

ואשר על כן י"ל שבאמרו שהמדבר הוא פרט אצל אהל מועד, כוונתו לומר שהוא פרט אצל מי ששוכן באהל מועד.

***

ועוד יש להבין, אם אכן הזמן בדרך כלל, הוא ארעי לעומת המקום, היה עליו להקדים בתחילה את תיאור הזמן ואחר כך את תיאור המקום, כעין מן הקל אל הכבד או כעין מן הפרט אל הכלל, ויהיה ערך הדברים כך: וַיִּדְבֶר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּאֶהָד לְחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּמִדְבַר סִינַי בְּאֶהָל מוֹעֵד לְאֹמֶר.

ויש לומר שאהל מועד המתואר בפסוק, אינו רק כלל לגבי כל המקומות כולם, אלא הוא גם כלל הכולל כל הזמנים כולם.

ובסיפא בענין הזמן הקדים הכתוב פרט לכלל. [בְּאֶהָד לְחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִית]

ואשר על כן שואל אוה"ח הק', מדוע לא יכתוב כסדר הראוי, בשניהם כלל ופרט או בשניהם פרט וכלל.

ותשובתו, שאכן גם ברישא בעניין המקום יש לומר שהקדים את הפרט לכלל כמו בסיפא. שהרי מדבר סיני אצל אהל מועד הרי הוא כפרט אצל הכלל.

כדכתיב "הנה מקום אתי", ודרשו בו שהקב"ה מקומו של עולם ואין העולם מקומו. וכל העולם כולו על כל פרטיו, עם מדבר סיני, נכללים בהכלל של אהל מועד מקום שכינת עוזו יתברך.

ועדיין צריך להבין כיצד כל העולם כולו הוא פרט אצל אהל מועד.

ולעומקו של מקרא יש לומר, שהמקום המתואר בפסוק בְּאֶהָל מוֹעֵד, אינו מקום רגיל כשאר המקומות, שהרי אמרו מקום ארון אינו מן המידה. וכן

לעומקו של מקרא במדבר

דיבורו עם משה בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי
בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית וּגו'.

נמצאת המלה **מועד** הציר המרכזי
סביבו סובבים **המקום והזמן**. ותרמוז
למעיד ולנועד, וכאומרו ונועדתי לך
שם, והוא כעין נוטריקון **עול"ם ועד**,
והוא **נצח המקום והזמן**, ואשר על כן
יהללוהו כל ברואיו ברוך **שם כבוד**
מלכותו לעולם ועד.

***

דְּרִשְׁתָּ לְגִלְגָּלְתֶּם

=====

שָׂאוּ אֶת-רֹאשׁוֹ כָּל-עֵדֶת בְּנֵי-
יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית אֲבֹתֶם
בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת כָּל-זָכָר לְגִלְגָּלְתֶּם
(א,ב')

לְגִלְגָּלְתֶּם. יש ליתן **טעם** מדוע
הזכירה התורה דווקא "**לְגִלְגָּלְתֶּם**",
שהרי אפשר היה לכתוב **לראשיהם**,
שהרי בתחילה כבר נאמר שאו את
ראש.

ואשר על כן נקרא אהל ונקרא
מועד, כי ממנו תוצאות חיים של סידור
הזמנים ושינוי העתים **והמועדים**.

ועל דרך הצח, גם מה שנקרא בשם
אהל על שם **שהאלהים** שהוא מלשון
אהל בהיפוך אותיות **מזומן ומתעתד**
שם עם משה, ובהיותו נצח נצחים, הרי
כל הזמנים כולם אצלו הם כאין וכהרף
עין.

יוצא איפוא שאהל מועד הוא כולל גם
את כל **המקומות** כולם כנ"ל, וגם את
כל **הזמנים** כולם. ו**בהיות** הפסוק כולו
נכתב מן הקל אל הכבד ומן הפרט אל
הכלל, לכן הקדים בפסוק את מדבר
סיני, ואחר כך את **אהל מועד**, ואחר כך
את **מועד הזמן** אשר התעתד שם עם
משה. ונמצא שהמלה **מועד** היא בתווד
בין האהל אשר בסיני ובין הזמן שנועד
שם, ונמשכת לפנייה ולאחרייה, כגון:

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינִי בְּאֶהֱל
מועד בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית
לְצֵאתָם מִצְרָיִם מִצְרַיִם לֵאמֹר. לפנייה,
המלה **אהל**, שהוא **מקומו** של עולם
ואין העולם **מקומו**, ולאחרייה **זמן**

לעומקו של מקרא במדבר

ועוד י"ל, שתרמוז התורה בזה כי כל החשיבות ונשיאת ראש של ישראל הוא אך ורק **בגלגול דברים**, שהקב"ה מגלגל לדינו מצוות ומעשים טובים כדי לרוממנו. וכפי שאמרו, **מגלגלים זכות על ידי זכאי**. (רש"י תענית כט.).

***

ועוד יש לומר שתרמוז הפרשה באומרה **לְגַלְגַּלְתֶּם**, למה שאמרו במסכת ברכות (דף ז, עמ"ב) **שָׁמָא גְרִים**, כלומר שמו של האדם גורם את כל **גלגולי החיים** אשר לו. וכן שאלו שם: מנלן **דְּשָׁמָא גְרִים** מרות המואביה. שנקראה **רות** על שם שיצא ממנה דוד **שריווה** לקב"ה בשירים ותשבחות. **ששמו של האדם ירמוז כל גלגולי חייו**. לכן אמר **שְׁמוֹת לְגַלְגַּלְתֶּם**.

***

ועוד יש לומר, שתרמוז התורה בזה לענין של **גלגל סובב בעולם**. שלא יחשוב האדם **הנישא בחשיבות** שלעולם חוסן. אלא שאם לא יהיה

וי"ל דלכן כתבה התורה **גְלַגַּלְתָּ**, **שבגלגול דברים** אלה, נדע **תְּיַבְּתֵנוּ** אליו, כרחם אב על בנים, שאין רוצה לעורר עלינו מידת הדין בעת הספירה. וכפרקי אבות פרק ג' משנה יד **תְּבַה יְתֵרָה נֹדַעַת לְהֵם שְׁנַקְרָאוּ בְּנִים לְמָקוֹם**.

ואם היה אומר לראשיהם לבד, הייתי לומד רק **חשיבותנו** לפניו, אך לא הייתי לומד **דאגתו אלינו** שלא יאונה לנו כל רע.

לכן אמר **שָׂאוּ אֶת-רֵאשׁוֹ כָּל-עַדְתַּת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל** וגו' **לְגַלְגַּלְתֶּם** שעל ידי **גלגול הספירה** מראשים לשקלים, נודעת חיבתנו אליו.

ועוד י"ל, דלכן כתבה התורה **גלגלת**, שלא לעורר עלינו מידת הדין בעת הספירה, אלא כפי שמבקשים בסליחות, **מידת הרחמים עלינו התגלגלי**. והכוונה בזה **שיגולו** רחמיו על מידותיו ויתגלו רחמיו על יראיו, **בגלגול הספירה** מראשי בניו לתרומת שקליו.

***

לעומקו של מקרא במדבר

ידרש: **וְסוֹף מְטִיפִיךָ יְטוּפוּן**. וכל
מְנַשְׂאִיךָ יִנְשְׂאוּ אִף הֵם. **כִּי מִידָה טוֹבָה**
מְרוּבָה.

***

וְעוֹד י"ל שתרמוז המלה
לְגִלְגָלְתָּם, לומר שחשיבותו של האדם
נמדדת לפי כל המתגלגל **מתחילת**
הוויתו ועד סופו.

שעל כן נאמר **וַיִּתְקַדְדוּ** על-מְשֻׁפְחָתָם
וּגו' **לְגִלְגָלְתָּם**. מעת ילדותו ועד
אחריתו.

***

וְעוֹד י"ל, על דרך הרמז והמוסר:
תרמוז התורה על חשיבות הפנימיות
של האדם. **וְכֵן תַּעֲיִד גּוֹלְגֹלְתָּם לְאַחַר**
עַת פְּקוּדָתָם. שהמתבונן בגולגולתם,
לא יכיר שְׁוֹעַ לַפְנֵי דָל וְלֹא יִכִּיר חֶכֶם
לַפְנֵי תָם. וחשיבותם ניכרת במה
שתמלא הנשמה הטהורה ומידות
ומעשים טובים את בשרם ועצמותם.

וְרַק יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת יעיד עליו, כשם
שמכיר בגולגלתו, כן מכיר בגילגול
תמימותו. והיינו לגולגלותם.

ראוי יתגלגל הדבר שירד מחשיבותו.
לכן אמר **כָּל-זָכָר לְגִלְגָלְתָּם**. והוא
מלשון זכירה. שכאשר יזכור האדם
בְּאֵילֹה גִלְגּוּלֵי סִיבוֹת ירד מגדולתו, ידע
לשוב בלבב שלם ויקבל חשיבותו
הראשונה למעלה למעלה. לכן אמר
לְגִלְגָלְתָּם. לגלגל תם. **לְגִלְגַל עַל עֲצָמוֹ**
אֵת הַתְּמִימוֹת וְהַשְּׁלִימוֹת.

וְכִמוּ ששנינו בפרקי אבות גבי הלל:
(פרק ב' משנה ו') **אִף הוּא רָאָה גִלְגָלְתָּ**
אֶחָת וְשָׁצְפָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם. אָמַר לָהּ,
עַל דְּאִטְפָּתָי, אִטְפּוּךָ. **וְסוֹף מְטִיפִיךָ**
יְטוּפוּן. יְטוּפוּן לְשׁוֹן טַבִּיעָה. ורצונו
לומר על שהטבעת אחרים, אחרים
הטביעוך, וסוף מטביעוך יטבעו אף הם
במידה כנגד מידה. ואלו **גִלְגּוּלֵי**
סִיבוֹתָיו שֶׁל הָאָדָם.

וְעַל דֶּרֶךְ הַצַּחַח יש לומר בדרך של
מִידָה טוֹבָה מְרוּבָה. שאטיפת אטפוך
הוא גם מלשון **טוֹטְפוֹת**. וכך יֵאָמֵר
לגלגלת: על שהנחת תפילין, והיית
גִלְגָלְתָּ דְמִנְחַ טוֹטְפָתָי, לכן אטפוך.
התפילין הרימו אותך בנשיאת ראש
ליתן לך חשיבות עליונה בעולם הבא.
שכן **אִטְפּוּךָ** הוא גם מלשון נשיאת
ראש, וכמתרגמיהן **טָפִי** - יותר. וכן

לעומקו של מקרא במדבר

ואשר על כן נאמר בראובן ושמעון לגולגלותם. כאומרו: לגלות גילגול תשובתם.

***

או כלך לדרך זו. ששניהם, ראובן ושמעון יש בהם גלגולי דברים על פי מעשיהם. וראובן נענש על אשר בלבלי יצועי אביו בשלשה דברים, כדברי מדרש רבה עה"פ: (בראשית מט, ג): יָתֵר שָׂאת ויָתֵר עָז, הַבְּכוֹרָה הֵיטָה שְׁלֶדָה וְהַפְּהֵגָה הֵיטָה שְׁלֶדָה וְהַמְּלָכּוֹת הֵיטָה שְׁלֶדָה, וְעַכְשָׁיו שְׁחָטְאָתָּ נִתְּנָה הַבְּכוֹרָה לַיּוֹסֵף, וְהַפְּהֵגָה לְלוֹי, וְהַמְּלָכּוֹת לַיהוּדָה.

ואע"פ כן נשאר ראובן בכור למנין, כרש"י בוישלח לה כג' על הפסוק בְּנֵי יִאֶהָ בְּכוֹר יַעֲקֹב רְאוּבֵן, אפילו בשעת הקלקלה קראו בכור.

וְהוֹיֵנוּן בָּהּ, מדוע ישאיר לו מקצת הבכורה, לענין היותו ראשון למנין הפקודים.

ועל פי הנ"ל יובן, שמה שנשארה לו הבכורה במקצת, בגלל גלגולי דברים

זוה שואמר: בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת לְגִלְגָּלְתָּם. ששמותם היא מהותם, כפי שתמלא המהות את גִּלְגָּלְתָּם.

***

ועל פי הדברים האלה ינתן טעם מדוע הוזכרה הגולגולת בפרטיות רק אצל ראובן ושמעון.

שהרי בכללות כבר נאמר שְׂאוּ אֶת-רֵאשׁוֹ פְּלִ-עֲדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת פְּלִ-זָּכָר לְגִלְגָּלְתָּם, ומדוע יפרט הכתוב רק אצל ראובן ושמעון ואמרו לְגִלְגָּלְתָּם.

ושמא יש לומר, שהיה צד לנדותם, ראובן על מעשה בלהה, ושמעון על מעשה שכם, אלא שידוע תעלומות ידע גילגול דברים שלהם שהיו בתשובה. והכתוב מעיד עליהם "ויהיו בני יעקב שנים עשר". ואע"פ שגם לוי היה עם שמעון בענין שכם, הרי כבר הוכיח לוי את תמימותו במעשה העגל, ולכן אין צריך לגלות תמימות גילגול תשובתו.

לעומקו של מקרא במדבר

והנראה לומר כי בפרק זמן זה של הפקודים עדיין שמר את פקדיו של ה', ולכן בגילגולי דברים של במידה כנגד מידה שילם לו הקב"ה חלקו הטוב להיות נמנה עם הפקודים, אע"פ שגלוי לפניו שעתיד לחטוא במעשה זמרי. ולכן כתוב בו פקדיו במספר שמות לגלגלתם. שהרי עכשיו צדיק הוא.

***

ועוד י"ל על דרך הרמז והסוד, שתרמוז התורה לגלגולי נשמות. שהמספר אשר סופרים את ישראל, הוא רק מה שנראה לעין. והאמת תוכיח כי יש מספר למעלה ממנו, וזה שאמר הכתוב במספר שמות כל-זכר לגלגלתם. אל תקרא שמות אלא נשמות. נשמות לגולגלותם. שעל ידי מעשיהם יתגלגלו נשמותיהם. ויהיו מחכות ומצפות לתיקונן. וזה שאמר למשפחתם. והוא נוטריקון: למה משפחתם. כאומר גם למה שפחת מהם, וגלגלם בעולם, ובדרך אחרת מנשיאת ראשם, תהיה תקומתם.

ולכן אמר לבית אבתם. שלפי כבוד אב ואם שלהם, ולפי מעשיהם לעומת

של תשובתו שעשה, והיינו שכתוב בו לגלגלתם.

וכן שמעון היה ראוי להיות מנודה מדגלי השבטים על מעשה שכם, אלא שכבר קבל עונשו ע"י יעקב שנאמר אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל. ונשאר במנין השבטים על ידי גילגול כפרתו. לכן נאמר גם בו לגלגלתם.

ולעומקו של מקרא יאמר שהיה ראוי לנדותו מן המנין על מעשה זמרי, אלא שכבר קבל עונשו ע"י המגיפה, ונשאר במנין השבטים על ידי גילגול כפרתו.

ואע"פ שבזמן הפקודים עדין לא חטא הנשיא לשבט שמעון, בגלגולי דברים של קורא הדורות מראש, נחשב במנין הפקודים.

ובזה ינתן טעם מדוע נכתב אצל שמעון פקדיו, [לבני שמעון תולדתם למשפחתם לבית אבתם פקדיו במספר שמות לגלגלתם] ולא כשאר השבטים שנכתב אצלם פקדיהם.

לעומקו של מקרא במדבר

והם ג' דברים שלא שינו כנגד ג' פעמים שכתוב לְגַלְגָּלְתֶּם בפרשה. והיינו דכתיב בַּמִּסְפָּר שְׁמוֹת לְגַלְגָּלְתֶּם.

בַּמִּסְפָּר יַעֲיֵד שִׁסְפְּרוּ בְלִשׁוֹנָם.
שְׁמוֹת יַעֲיֵד שִׁנְקֵרְאוּ בְלִשְׁמָם.
לְגַלְגָּלְתֶּם יַעֲיֵד עַל לְבוּשָׁם.

שכן המלה גול מרמזת על לבוש, שלא יתגלה בשרם והיה גילויים תם. ולכן כתיב לְגַלְגָּלְתֶּם והוא כעין נוטריקון: לא גול כגלותם. שלא לבשו כמנהג הגלות. ושליש אלה הביאו גאולת גלותם.

ולכן הוסיף המדרש שלא היה אחד מהם פרוץ בעריות. כי הוא הנובע מלבושם התם.

***

ועוד על דרך הצח והחידוד ירמוז לְגַלְגָּלְתֶּם במה זכו שנבקע הים. בזכות בקע שְׁקָלִים לגולגולת, שעתידים ליתן במדבר.

מעשי אבותיהם, יתגלגלו בזה העולם עד אשר יעידו בהם כל בני ישראל שְׁתֶּם עוונם. ולזה אמר כָּל-עֲדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל. עדת מלשון עדות. וכן יעיד עליו יודע תעלומות שחזר לְגַלְגָּלְתוֹ התמימה בהתהוותו בבטן אמו טרם ימתין לו יצרו וירבוץ לפתחו.

***

ועוד י"ל, כפי שאמר הנביא באיכה (ד, כב') תם עֲוֹנָךְ בַּת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתְךָ ויהיה פירוש של לְגַלְגָּלְתֶּם כעין חומר: גול גְּאוֹלְתֶם כי יום גְּלוֹתֶם תם.

***

ועוד י"ל, על דרך הרמז והצח, תרמוז המלה לְגַלְגָּלְתֶּם על סוד תום גְּלוֹתֶם. כמו שאמרו חז"ל (במ"ר כ, כב): על ארבעה דברים נגאלו אבותינו ממצרים, שלא שינו את שמם ולא שינו את לשונם ולא שינו את לבושם, ולא היה אחד מהם פרוץ בעריות.

לעומקו של מקרא במדבר

ועוד י"ל לעניין לְגַלְגָּלְתָּם. מצאנו
חמישה אופנים למנין בני ישראל:

א. גלגלת, והם כל אחד ואחד,
ב. משפחה הנקראת גם בית אב,
ג. מטה הנקרא גם שבט,

ד. מחנה הנקרא גם דגל וגם אות שהם
ג' שבטים יחד,
ה. בני ישראל הנקראים גם עדה.

והם מן הפרט אל הכלל. והם חמישה
שלבים בבנין כלל עם ישראל. לדעת
להודיע ולהיוודע, שכל פרט ופרט הוא
בחשבון חלק מן הכלל, ואינו נפרד ממנו
כלל. שהפרטים הם אמנם מרכיבים את
בנין הפרט, אך אין הם נפרדים ממנו
אלא הם חלק מן הכלל.

והוא סוד העריבות. ואשר על כן נאמר
בפרט לְגַלְגָּלְתָּם. ללמדנו, שכשם שאי
אפשר לגוף בלי גולגולת, כן אי אפשר
לכלל ללא הפרט. וכשם שאי אפשר
לגלגלת ללא הגוף, כן אי אפשר לפרט
ללא הכלל.

והוא כעין נוטריקון: שְׁקֵל יָם בְּקֶע לְגָל
גְלוֹת תָּם. כלומר: שקלים שקל, בקע
לים, בקע לגל, ובוזה תמה גלותם.

***

ועוד על דרך הצח, ירמוז לְגַלְגָּלְתָּם
להילולת רבי שמעון בר יוחאי בהוד
שבהוד, הוא ל"ג בעומר. כיצד:
לְגַלְגָּלְתָּם, היינו פעמיים לג ישר והפוך,
כנגד לג שבלג, הוד שבהוד בלג
בעומר.

ובאשר לְגַלְגָּלְתָּם נאמר רק בראובן
ושמעון, על כן יִדְרָשׁ: ראו בן יוחאי,
ושמעון שמו. לְגַלְגָּלְתָּם. שבג'ל שבג'ל
[הוד שבהוד] תם עידן המגיפה, ובגלל
גילויו ר' שמעון תם ומתמם עם בני
ישראל הדבקים ברבי שמעון בר יוחאי
ובתורתו, להפוך את הנסתר לנגלה.
ועל ידי גילויו הנסתר תמה עת גלותם.
והיינו לְגַלְגָּלְתָּם.

***

לעומקו של מקרא במדבר

ואע"פ שבני ראובן היו עמם, הרי שבני גד היו הראשונים לדבר לפני משה באמרם:

עֲטֹרוֹת וְדִיבֹן וּגו' אֶרֶץ מְקַנָּה הוּא וְלַעֲבָדֶיךָ מְקַנָּה: וּגו' יִפְנוּ אֶת הָאָרֶץ הַזֹּאת לַעֲבָדֶיךָ לְאַחֲזָהּ אֵל תַּעֲבֹרְנוּ אֶת הַיַּרְדֵּן.

ולא נתן להם הקב"ה מקנה רב ועצום מאד אלא כדי ללמוד ממנו כיצד לרעות את האמונה. להשקותה ולהאכילה ולטפחה ולגדלה, ואז היתה עומדת להם האמונה בעת צרתם.

ואם היו עושים כן, היו בוטחים בה' ומבקשים לשכון בארץ שהיא מכוונת כנגד הארץ העליונה, לא היו הראשונים לצאת לגלות.

וכמאמר המדרש רבה פסקה כב: ויגלם לראובני ולגדי ולחצי שבט מנשה, (דברי הימים א ה, כו):

ומי גרם להם - על שהפרישו עצמם מן אחיהם בשביל קניינם.

וזה שנאמר ואתכם יהיו איש איש למשה איש ראש לבית-אבותיו הוא. כאן אמר הוא ולקמן הוא אומר אלה קרואי העדה נשיאי מטות אבותם ראשי אלפי ישראל הם. אמר הוא ואמר הם. ללמד שהוא זה הם והם זה הוא.

ולכן נאמר קרואי וכתוב קריאי. ביו"ד. שהכלל הוא הפרט והפרט הוא הכלל. והוא סוד העריבות.

עד כאן התגלגלה דרשת לגלגלתם.

***

לְגַד אֱלִיָּסָף בֶּן-דְּעוּאֵל: (א, יד)
וְנָשִׂיא לְבָנֵי גַד אֱלִיָּסָף בֶּן-רְעוּאֵל
(ב, יד)

יש ליתן טעם, מדוע יקרא אבי גד פעם בלשון דְּעוּאֵל ופעם בלשון רְעוּאֵל.

וכאשר מעיד עליהם הכתוב: (מטות לב, א-ד) וּמְקַנָּה רַב הָיָה לְבָנֵי רְאוּבֵן וְלְבָנֵי גַד עֲצוּם מְאֹד.

לעומקו של מקרא במדבר

והוא ענין בן דְּעוּאָל וּבֶן רְעוּאֵל שעל ידי כך שיהיה רועה אמונתו, ויתקיים בו בֶּן רְעוּאֵל, על ידי כך יגיע להשגות עליונות להיות בן דְּעוּאֵל, היודע את אביו שבשמים וממילא יבטח בו בכל לבו ויהיה נשמר על ידו בכל דרכיו ומתברך ממנו עד בלי די.

***

ועל דרך הסוד, "רהע" הוא שם ק' מע"ב שמות היוצאים מן הפסוקים של ויסע ויבא ויט, הוא המלאך המתלווה לכל אשר נדבה רוחו להיות רועה את אמונתו ולקיים בזה ורְעֵה אֲמוֹנָה.

ועל דרך הצח, שמא יש לומר שלזה נתכוון הפייטן דונש כשחבר המלים הקדושות שהן נוטריקון לשמו:

דְּעֵה חכמה לנפשך

והיא כתר לראשך,

נצור מצות קדושך,

שמור שבת קדשך.

שעל ידי דרגה של רְעֵה

תגיע לדרגה של דְּעֵה.

***

וכן מובא בזה"ק בהר קי עמ' ב': ורְעֵה אֲמוֹנָה, הַי דְּבַר לָהּ [תנהג את אמונתך] בְּכָל רְעוּתָךְ.

וכדאמר דוד המלך ברוח קדשו: בְּטַח בה' וַעֲשֵׂה טוֹב שְׂכֵן אֶרֶץ ורְעֵה אֲמוֹנָה (תהלים לז, ג').

ועוד שם בזה"ק: תָּא חֲזִי, בְּנֵי מְהִימְנוּתָא מְדַבְּרֵי לְהָאֵי לְרְעוּתְהוֹן בְּכָל יוֹמָא. [בני האמונה רועים את אמונתם בכל יום מחדש]. מֵאֵן אֵינּוּן בְּנֵי מְהִימְנוּתָא. [מי הם בני האמונה], דְּלָא תָּס עַל דִּילֵיהּ, וַיְדַעֵי דְהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב לֵיהּ יַתִּיר. כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (משלי יא) יֵשׁ מְפַזֵּר וְנוֹסֵף עוֹד.

ואשר על כן שמו אליסף, שכל המוסיף מוסיפין לו, וככל שיוסיף בבטחון בה' ובעשית הטוב, יזכה לשכן בארץ העליונה.

וזאת על ידי שיהיה רועה את אמונתו כרועה עדרו. דואג לה לאמונתו למאכל ומשתה רוחני, מטפח אותה ומגדל אותה ושומר עליה מן המזיקים המנסים לפגוע בה.

לעומקו של מקרא

במדבר

קבוצתו, שלא נתערבו זה בזה, לא שבט בשבט ולא דגל בדגל ולא רוח ברוח.

ועל דרך הרמז והסוד, איש על מַחְנֵהוּ וְאִישׁ עַל דָּגְלוֹ, שישראל חנו כסדר חניית המלאכים בפמליא של מעלה, ואם כן יהיה איש שהוא כינוי למלאך, על מחנהו למעלה כנגד איש הישראלי, על דגלו למטה. וכשם שיש מלאך הממונה על כל אחד ואחד מישראל, כן יש מלאך הממונה על משפחה, ושבט, מחנה וכל עדת ישראל.

***

ועוד יש לומר כמובא בזהר הק', (מקץ קצ"ז עמ' א') מַלְכוּתָא דְאֶרְעָא פְּעִין מַלְכוּתָא דְרִקְיָעָא וכשם שיש צבאות למטה יש צבאות למעלה בסדר הזה של המשכן והחונים עליו.

ועוד מובא במדרש (תנחומא במדבר, יב), שכן צוה יעקב אבינו לבניו לקחתו לקבורה בסדר הזה של חניית השבטים סביב המשכן.

וְחָנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל מַחְנֵהוּ וְאִישׁ עַל דָּגְלוֹ לְצַבְאֹתָם. (א, נב).

פירש"י (פרק ב, פס' ב'): כל דגל יהיה לו אות, מפה צבועה תלויה בו, צבעו של זה לא כצבעו של זה, צבע כל אחד כגוון אבנו הקבועה בחשן, ומתוך כך יכיר כל אחד את דגלו.

ודגלו האמור כאן הוא מקום קבוצת ג' שבטים יחד.

ומחנה האמור הוא סדר החנייה של אותו דגל באיזה רוח יהיה. קדמה תימנה ימה וצפונה. עכ"ל.

כלומר ג' סימנים הם: אות דגל מחנה.

ולעומקו של מקרא יאמר: ראשי תיבות הם: אד"ם. כנאמר ביחזקאל: [לד, לא] וְאֶתָּן צִאֲנֵי צֶאֱן מְרִיעִיתִי אָדָם אֲתָם, ואמרו חז"ל [ב"מ קיד.] אדם אתם, אתם קרויים אדם ולא אומות העולם.

ולפשטן של דברים יש לומר איש על מַחְנֵהוּ כל אחד ואחד ברוח המיוחדת לו, כלומר בצד המיוחד לו. ובאותה הרוח איש על דָּגְלוֹ, על

לעומקו של מקרא במדבר

המשכן אשר בלב המחנה. והם כנגד שבע ספירות הק' מחסד ועד מלכות.

***

בעניין הבכורים העודפים.

ליכא מילתא דלא רמיזא באורייתא. מנין הבכורים העודפים על הלויים, הם רע"ג במספרם. מלשון **גרע**. ומלשון רגע.

שנגרע מהם ה' שקלים. והתקיים בהם כי רג"ע באפו חיים ברצונו. שהעלו חרון אף של מקום בעשיית העגל, ועתה משנפדו ע"י לוי או על ידי ה' שקלים, התכפר להם ונתחללו מן הכהונה ונתקיים בהם חיים ברצונו.

והוא ממזמור ל' בתהלים מזמור שיר חנוכת הבית לדוד. ועוד שם, ואני אמרתי **בְּשִׁלְוֵי** בל אמוט לעולם. **בשלו** נוטריקון **בשבט לוי**. שלא עבדו בעגל, ולכן נכנסו תחת הבכורים לעבודה. ורמז הכתוב לשלש מאות לויים שהם בעצמם בכורים, באותה מלה עצמה. **בשלו**. **בש'** היינו שלש מאות לוי. בל אמוט לעולם.

ומובא בשל"ה הקדוש שלכן יש בתפילין של ראש ג' תפרים בתיטורא, מכל צד, כנגד ג' שבטים שחנו מכל צד של המשכן. וד' פרשיות באמצע ובתוכם "שמע ישראל", כנגד המיטה של יעקב אבינו.

ועל זה הדרך יש לומר כשם שמלכותא דארעא פְּעִין מְלֻכּוּתָא דְרַקִּיעָא, כן מלכותא דרקיעא כעין מלכותא דאצילות, גבוה מעל גבוה, ומה שאמרו שהקב"ה מניח תפילין (ברכות ו' עמ' א') הוא כנגד מחנות המלאכים כנ"ל, שבהם הוא מתעטר, ואשר על כן זה הוא שכתוב בתפילין של הקב"ה שבחיו של עם ישראל.

וזה שהראה למשה רבנו את הקשר של תפילין, לומר כי בסדר הזה יהיו מקושרים אל רבנו של עולם כקשר של תפילין.

וזה הד' שהראה לו בקשר שהם ד' רוחות שבהן ד' דגלים המסובבים את המשכן. וה"ש" של שלשה ראשים מימין וארבעה ראשים משמאל הם כנגד שבעת קני המנורה אשר בלב

לעומקו של מקרא במדבר

ומטהו לכאן ולכאן. והלוי הוא אותיות לואי, והוא לשון **תפילה ותקוה**. והלוי שבא מכח "עתה ילווה אישי אלי", ירמוז בזה שהקב"ה מתלווה אל האדם הענו והשפל, והתורה נקנית ונתנת לו, ומתלווה אליו **כלוית חן**. ועל ידי שהנשמה מתפללת **ומברכת** ליוצרה, בזה היא מפקיעה את ה**רוכב** עליה להטותה, כלוי הזה אשר מפקיע את ה**בכור** שבו מעבודתו. ועל ידי כך הופך האדם את ה**בכורה** אשר נתן לו ה' ל**ברכה**.

***

ובשימת לב כסף הפדיום הגיע לסך אלף ושלוש מאות וששים וחמשה שקלים. **אלף** כנגד מה שחטאו **לאלופו של עולם** ושלוש מאות וששים וחמישה כנגד **שס"ה ימים בשנה**, מה שקלקלו בחטאם כנגד **חוקות שמים וארץ**. היוצא איפוא שכפרת החמישה שקלים היתה גדולה לעין ערוך יותר ממה שלוי פדאם.

ללמדך, עד כמה אין יודע אדם נפשו. שהרי רצו להשתמט מחובתם זו, ולא ידעו כי חובתם זו, **זו היא זכותם**.

ועל דרך הרמז והמוסר, ירמזון הבכורים העודפים על הלויים לדרך עבודת ה' בהכנעת היצר ותשלום המידות.

שכן נבחר הבכור, ונתגאה ועבד לעגל. ונכנס במקומו הלוי, אשר לא חטא בעגל, ופודה את הבכור מעבודתו. ואם הלוי הוא גם בכור הנה הוא כביכול **פודה את הבכור שבו**, ועובד כלוי. וכלשון רש"י שהלוי **מפקיע** את הבכור מעבודתו.

ואשר על כן ירמוז הבכור ליצר הרע אשר ניתנה לו **השליטה בראשונה** עד שיוולד באדם היצר הטוב. שכן יצר האדם רע מנעוריו, משננער מבטן אמו, ויצר הטוב נכנס בו משהגדיל להיות בר מצוות.

וסימן לדבר ישמעאל שהיה גדול מיצחק בכשלוש עשרה שנה ונאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה. שכן תפקיד היצר הטוב לגרש את היצר הרע המפריע לנו בעבודתנו.

ואשר על כן בכר הוא אותיות רכ"ב שהיצר הרע רוכב על האדם

לעומקו של מקרא במדבר

שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית אֲבֹתְכֶם בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת
וּגּו'. וְהוּא'ו' בֹּא לְרִמּוֹז עַל קֶשֶׁר עִם
הַשְׂכִּינָה הַק' וכידוע קשר הכלל גדול
מקשר הפרט, ואשר על כן אמרו מתי
עת רצון בשעה שהציבור מתפללין.
וכאשר בא הכתוב למנותם בפרט אחד
לאחד, קראם שְׁמוֹת, פרט לאלו שרצה
הקב"ה לחזקם בקשר עם בוראם. כגון,
רֹאוּבֵן שְׁמֵעוֹן וְגַד שְׁקָרָאם שְׁמוֹת.

וּנְרָאָה הַטַּעַם לומר משום שהיו בצד
דרום, שכנים לקרח, היו צריכים חיזוק
מיוחד לא להידבק ממעשיו, ולכן
כַּתְּבֵם עִם וַא"ו, בשם שְׁמוֹת. וכן
במנשה קראו הכתוב במספר שְׁמוֹת
מלא עם וַא"ו כי היה צריך חיזוק על
פני אפרים אחיו, שנאמר בו וישם את
אפרים לפני מנשה. וכן במנותו את בני
אהרון, נקט שְׁמוֹת מלא כדי לחזקם
לאחר מות אחיהם. וכן במנין הלויים
אמר שְׁמוֹת לבני גרשון, ואע"פ שנקט
גרשון כוונתו לכל הלויים שהוא

וְעוֹד לְלַמֵּד עַד כַּמָּה גְּדוֹל הַהִסְתֵּר
שְׁבַה־שִׁגְחָה וּנְיָתְנָה רַק לִיחִידִים
לְרֹאוֹתָהּ. שְׁנֵרָאָה כְּבִיכּוֹל הַמִּסְפָּר
רַע"ג הַעוֹדֵפִים כַּמִּסְפָּר מִקְרֵי וַאֲקָרָא,
וְאֵין זֹאת כִּי אִם הַקַּב"ה חֲשַׁבָה לְטוֹבָה
לְחֹלֵל רַע"ג עוֹדֵפִים כְּדִי שִׁיֵּצֵא פְדִיוֹנָם
מְדוּיָק לְאַלְפֵי וְשִׁס"ה כַּנ"ל.

***

וַיִּהְיוּ בְּנֵי-רֹאוּבֵן וּגּו' לְבֵית אֲבֹתְכֶם
בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת וּגּו'

לְבְנֵי שְׁמֵעוֹן וּגּו' בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת וּגּו',
לְבְנֵי גָד תּוֹלְדֹתְכֶם לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית
אֲבֹתְכֶם בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת וּגּו', לְבְנֵי
יְהוּדָה תּוֹלְדֹתְכֶם לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית
אֲבֹתְכֶם בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת וּגּו'

יֵשׁ לִיתֵן טַעַם מְדוּעַ נֹאמַר לַעֲתִים
שְׁמוֹת עִם ו"ו וְלַעֲתִים שְׁמוֹת, חֲסַר ו"ו.
וּבְשִׁמַּת לֵב לְמַעֲיֵין יִירָאָה כִּי כֹאֲשֶׁר
מוֹזְכֵרַת הַמְּלָה שְׁמוֹת עִם ו"ו הִיא
מוֹזְכֵרַת בְּעֵינֵין כָּלֵל עִם יִשְׂרָאֵל. כְּגוֹן:

לעומקו של מקרא במדבר

מררי. כאומרו **לאה הם, לאה הם,**
לאה הם, לאה הם.

***

ועל דרך הרמז והסוד, כפי שצוין
לעיל בפירושו של **לצבאתם**, שחנייתם
למטה היתה כנגד חניית המלאכים
למעלה, נדייק מכאן, **שהמלאך**
הממונה על חניית הלויים הוא המלאך
היוצא משם הקדוש של שמות ע"ב
ושמו **לאה**. והיינו דכתיב במנין הלויים
וַיִּקְרָא אֱלֹהֵי לְוִי בְּשֵׁמֹתָם גִּרְשׁוֹן וְקָהֵת
וּמֵרָרִי: וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי גִרְשׁוֹן
לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבָנֵי וְשִׁמְעִי: וּבְנֵי קָהֵת וּגּוֹ'
וּבְנֵי מֵרָרִי וּגּוֹ' אֵלֶּה הֵם מִשְׁפַּחַת הַלְוִי
לְבֵית אֲבֹתָם. **שהשם לאה נתלווה**
ללוי כשם שנתאוותה שיתלווה
הקב"ה אליה.

***

הבכור שבלויים. שהיו צריכים חיזוק
מיוחד בעבודתם משום "אל תכריתו"
וכו'. ואע"פ שאל תכריתו נאמר גבי
קהת, כוונתו בזה היה גם לגרשון
ומררי כפי עבודתם, וכפי שיתבאר.

***

וַיִּקְרָא אֱלֹהֵי בְנֵי לְוִי וּגּוֹ' (ג, יז)
וַיִּקְרָא אֱלֹהֵי בְנֵי לְוִי. ולמפרע הם
נקראים לוי בני לאה. וכפי שאמרה
לאה עם הולדת לוי, ועתה ילווה אישי
אלי. **שנתאוותה שתקרא בשמם**. וכאן
שילם לה הכתוב גמולה הטוב על
שנתאוותה לשבט לוי ולהקרא עליו.
וכאילו אמרה ועתה יתלווה אישי
הוא הקב"ה אלי. לכן נכתב ישר
ולמפרע:

אלה בני לוי, לוי בני לאה.

ולכן נאמר אלה הם משפחות הלוי.
אלה הם משפחות הגרשוני. אלה הם
משפחות הקהתי. אלה הם משפחות

לעומקו של מקרא במדבר

בעין יפה ובמאור פנים לשרתם, יותר מכפי הציווי. ולכן נאמר **המה**. שנקרא ישר ולמפרע. **המה** הלויים נתונים לכהנים **והמה** הכהנים נתונים ללויים. וכאשר יעשו כסדר הזה, הרי שניהם מרוצים לפני הקב"ה, ולכן נאמר לו. **והכוונה לו, לקב"ה. נתונים נתונים** **המה, הכהנים והלויים, לו, לקב"ה.** וזה שאמר בפרשת בהעלתך **נתנים** **נתנים הַמָּה לִי.**

שאם יעשו כענין זה, **וְתָיו לִי הַלְוִיִּם.**

***

ובשימת לב למַעֲיָן באומרו **הַמָּה לִּי** יאמר נתונם נתונם עם וא"ו בתחילה וללא יו"ד בסוף. ובאומרו **הַמָּה לִּי** יאמר נתנים נתנים ללא וא"ו בתחילה ועם יו"ד בסוף.

וְנָתַתָּה אֶת-הַלְוִיִּם לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו
נְתוּנָם נְתוּנָם הַמָּה לִּי (ג,ט')

יש ליתן טעם, מדוע נאמר פעמיים **נתונם נתונם** ומדוע נקט בלשון **המה**, ומדוע נקט בלשון לו, והרי היה צריך לומר להם, לכהנים.

ועוד יש ליתן טעם, מדוע כאן יאמר **נתונם נתונם הַמָּה לִּי**, וכפשוטו יתכוון שנתונם **הַמָּה** לאהרן, **ובפרשת בהעלתך יאמר פִּי נְתָנִים נְתָנִים הַמָּה לִּי** (במדבר ח,טז) וכפשוטו, **נתנים הַמָּה לה'!**

ועל דרך המוסר י"ל, כי נתונים אחד נאמר על הכהנים ונתונים השני נאמר על הלויים.

ורצה לומר כשם שהלויים נתונים לכהנים לשרתם, כן הכהנים נתונים ללויים בדרך של ריצוי, כעין אימצי ליה נפשיה. שנתנים עצמם ללויים

לעומקו של מקרא במדבר

והיו לי הלויים, אני ה'!

יש ליתן טעם מדוע הוצרך לומר "אני ה'" באומרו "והיו לי הלויים".
ושמא יש לומר שלא יטעו הלויים בגאווה על אשר בחר ה' בהם תחת כל בכור, על כן אמר דעו מי הוא הנותן לכם גדולה, "אני ה'". ובכך לא יגיעו להגסת הדעת.

***

וַיָּמַת נָדָב וַאֲבִיהוּא לְפָנַי ה'
בְּהַקְרִבָם אֵשׁ זָרָה לְפָנַי ה' בְּמִדְבָּר
סִינַי. (ג, ד')

ויש לשאול, מה בא ללמדנו באמרו במדבר סיני. והלא כבר נאמר לפני כן שהיו במדבר סיני.

אלא כפי שאמרו שירדה שנאה לעולם ולכן נקרא ההר סיני על שם השנאה, סובבה השגחה את שריפתם שעל ידי

ולעומקו של מקרא, על פי הסוד, ירמזון אֵילִין אֶתְנוּקָא דוא"ו ויו"ד לספירות הקדושות. שכן האות וא"ו תוֹרָה על ספירת היסוד, והאות יו"ד תוֹרָה על ספירת החכמה העליונה המגיעה עד האצילות ועד כסא הכבוד.

ובאומרו נְתוּנָם נְתוּנָם הִמָּה לוֹ, להיות דבקים בעבודת אהרן הכהן, הם בדרגת היסוד, ואשר על כן כתיב נתונם, עם וא"ו היסוד וללא יו"ד. ומאחר שמילאו תפקידם נאמנה כנ"ל, מגביהם הקב"ה להיות אצלו, עד דרגת האצילות, ומעיד עליהם הקב"ה נְתַנִּים נְתַנִּים הִמָּה לִי, ואשר על כן לא נכתבו עוד בוא"ו שהיא דרגא תחתונה, אלא נכתבו ביו"ד שהיא דרגא עליונה. וכאומרו המה אצלי בדרגת האצילות.

***

לעומקו של מקרא במדבר

וכפל הלשון יורה כי חיו ולא ימותו, מוסב גם על נדב ואביהוא. שעל ידי תיקון זה נקראים נדב ואביהוא חיים ולא מתים, וזה שאמר הכתוב וחיו, ולא ימותו. שגם במותם יהיו נקראים חיים.

***

השריפה המתיקו את הדינים של שנאת הגויים לעם ישראל בכל הדורות.

***

וְכִלְיָה אֶהְרֹן-וּבְנָיו לְכַסֹּת אֶת-הַקֹּדֶשׁ

וגו' (ד, טו'), וְחָיֹה וְלֹא יָמָתוּ (ד, יט')

יש לשאול מדוע דוקא על אהרון ובניו הוטל התפקיד לכסות את הקדש. ומדוע כפל הכתוב וחיו ולא ימותו.

ולעומקו של מקרא יאמר שזה הוא בבחינת תיקון לנדב ואביהוא שמתו בהקריבם אש זרה, ובזה רצו לגלות את הקדש, יבואו אהרון ובניו ויכסו את הקדש במקום אשר רצו נדב ואביהוא לגלותו. ועל זה אמר וחיו בני אהרון ולא ימותו כאשר מתו נדב ואביהוא.

בכל ענייני הקונטרס ניתן לפנות

לטל': 052-7675895

גור-אריה צור

מודיעין עילית

ניתן להצטרף לתפוצת מייל

דוא"ל: leshem895@gmail.com

